

Arrest

nr. 215 418 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 augustus 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en dient op 17 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 29 augustus 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pasjtoen van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U verklaart geboren te zijn op 28 februari 2001 en bent dus minderjarig. U bent afkomstig uit het dorp Shalatak, gelegen in het district Mehtarlam van de provincie Laghman.

Vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan overleed uw vader, die appels verkocht, toen hij op wandel was met vrienden in uw dorp. Om de dood van uw vader financieel op te vangen, nam uw broer het werk op van uw vader als appelverkoper. Op een dag kwam uw broer niet meer terug van zijn werk en u, noch uw familie, wist waar hij was. Vijf maanden na de dood van uw vader kreeg uw moeder een brief van uw neef R. (...), waarin stond dat hij zich samen met uw broer bij de taliban hadden aangesloten. Diezelfde avond regelde uw maternale oom uw reis naar Europa en verliet u Afghanistan in de periode juni-juli 2015. U verbleef vervolgens anderhalf jaar in Duitsland alvorens u aankwam in België op 14 augustus 2017, waar u op 17 augustus 2017 uw verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een brief van het CLB neer waarin staat dat u over beperkte cognitieve leermogelijkheden beschikt.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u minderjarig bent. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en uw voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst. Aangaande de door u neergelegde resultaten van een cognitieve vaardigheidstest voor anderstalige nieuwkomers (Covaar), moet daarnaast worden vastgesteld dat de opsteller weliswaar van mening is dat u over zeer beperkte cognitieve leermogelijkheden beschikt, doch hieruit kan geenszins worden afgeleid dat uw cognitieve leermogelijkheden dermate beperkt zouden zijn dat u niet in staat zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud bij het CGVS of dat van u niet mag worden verwacht dat u kan antwoorden op essentiële en eenvoudige kennisvragen inzake uw voorgehouden regio van herkomst in uw eigen moedertaal. Uit het document blijkt dat drie 'subtests' gebruikt werden. Meer bepaald werd uw vermogen om puntenreeksen, code en analogieën op te lossen getest. Er kan evenwel niet zonder meer uit afgeleid worden dat een lage of beneden gemiddelde score op deze vaardigheden betekent dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen in uw eigen moedertaal, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden. Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat u niet in staat zou zijn om elementaire gegevens over uw herkomststreek, waar u bovendien uw hele leven zou hebben gewoond, correct weer te geven.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielaanvragen, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u allerminst zicht biedt op de leefsituatie van u en uw familie in Afghanistan. Zo beweert u aanvankelijk dat u na een jaar stopte met school omdat u "vaak ging spelen" en omdat u samen met uw vader werkte (CGVS, p. 5-6). Echter, later past u plots uw verklaringen aan en beweert u meermaals dat u uw vader nooit hielp bij zijn werk en dat u nooit met hem hebt samengewerkt (CGVS, p. 19-20). Wanneer u vervolgens meermaals wordt geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontwijkt u steeds de vragen en kan u enkel herhalen dat u nooit met uw vader heeft samengewerkt. Wanneer u vervolgens uitdrukkelijk wordt gevraagd waarom u aanvankelijk zei dat u stopte met school omdat u samenwerkte met uw vader om achteraf te verklaren dat u nooit met uw vader heeft samengewerkt, kan u enkel het volgende zeggen: "hij zei niet dat ik die dag moest gaan, maar twee dagen later omdat ik nog te jong was" (CGVS, p. 20). Deze verklaring raakt evenwel kant noch wal.

Ook over het werk van uw vader en broer als appelverkoper kan u amper iets vertellen. Zo kan u enkel zeggen dat uw vader "bij iemand anders" appels kocht en ze weer verkocht op een kar. Echter, gevraagd bij wie uw vader zijn appels kocht, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 17). Ook wanneer u later bevestigt dat uw vader over zijn werk sprak en voorts gevraagd wordt wat hij dan zoal zei, komt u evenmin verder dan de vage verklaring dat hij "zei dat het moeilijk was om van hier naar daar te gaan enzovoort" (CGVS, p. 19). Gevraagd of hij soms nog dingen vertelde over zijn werk, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 20). Ook wanneer u gevraagd wordt waar uw broer, die het werk als appelverkoper opnam toen uw vader overleed, zijn appels kocht, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 19). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u dermate weinig over het werk van uw vader en broer kan vertellen, temeer omdat u beweert dat u uw studies opgaf om samen met uw vader te werken.

Verder dient opgemerkt dat u de verdwijning van uw broer, na de dood van uw vader de enige kostwinner, allerminst aannemelijk gemaakt heeft. Zo beweert u aanvankelijk dat uw broer gevlucht is en zich aansloot bij de taliban (CGVS, p. 19). Wanneer u later echter wordt gevraagd om meer over zijn vlucht te vertellen, antwoordt u plots dat u niet weet wat er gebeurd is of waar hij zich nu bevindt. Hierover verder bevrraagd, antwoordt u dat uw broer en uw paternale neef zich bij de taliban aansloten na de dood van uw vader en dat uw paternale neef u hierna een brief stuurde waarin hij u vroeg om u ook bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 21). Echter, gevraagd waarom uw broer zich plots bij de taliban aansloot, moet u het antwoord schuldig blijven en antwoordt u plots dat u "niet weet of hij ontvoerd is" of hoe dat is gebeurd (CGVS, p. 21). Ook wanneer u wordt gevraagd hoe uw paternale neef zich aansloot bij de taliban, moet u het antwoord schuldig blijven. Ook wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd naar uw paternale neef en zijn banden met de taliban, kan u enkel zeggen dat uw neef reeds voor uw broer bij de taliban was. U heeft evenwel geen idee hoe lang hij reeds bij de taliban was en weet verder niets over zijn positie bij de taliban (CGVS, p. 27). Wanneer u bovendien gevraagd wordt om de verdwijning van uw broer, die de enige kostwinner van de familie was, uit te leggen, antwoordt u opnieuw vaag dat u, noch uw familie weet hoe het gebeurd is.

U verklaart verder dat uw broer “op een dag” niet meer was teruggekeerd naar zijn werkplaats en dat jullie naar de moskee zijn gegaan om te vragen of iemand hem gezien had. Echter, gevraagd over welke werkplaats u het heeft, antwoordt u vaag de plaatsen waar uw vader ook naartoe ging. Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u reeds over drie verschillende werkplaatsen sprak in verschillende districten, antwoordt u bizar genoeg dat uw broer nooit vertelde waar hij voor zijn werk naartoe ging en dat hij “gewoon thuiskwam” (CGVS, p. 17 en 22). Het is evenwel niet aannemelijk dat jullie nooit op de hoogte waren van waar uw broer zich bevond, temeer omdat hij de enige kostwinnaar was van de familie. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of uw familie meer informatie heeft ingewonnen over uw broer, kan u enkel zeggen dat jullie dachten dat uw paternale neef hem had meegenomen toen jullie de brief kregen. Echter, gevraagd wat er in de brief stond, antwoordt u bizar genoeg dat u deze nog nooit gezien heeft en dat de brief aan uw maternale oom gegeven werd en dat “ze hebben verteld wat erin stond”. Echter, opnieuw gevraagd wat er in de brief stond, past u plots uw verklaringen aan en zegt u dat ze u niet hebben verteld wat er in de brief stond (CGVS, p. 22). Ook wanneer u daarna wordt gevraagd of u uw moeder gevraagd heeft wat er in de brief stond, aangezien u nog contact met haar heeft, antwoordt u ontkennend en beweert u bevreemdend genoeg dat ze niets zeggen omdat het u ongerust zou maken (CGVS, p. 23). Deze verklaring houdt evenwel geen steek, gelet op het feit dat dit aan de grond ligt van al uw problemen. Wanneer u opnieuw wordt gevraagd of u uw moeder gevraagd heeft wat er in de brief stond, antwoordt u plots dat u het haar wel vroeg, maar dat ze het niet wilde zeggen omdat het u “ziek zou maken”. U beweert vervolgens dat u daarom stiekem aan uw oom gevraagd heeft om de brief op te sturen zonder het aan uw moeder te zeggen. Echter, gevraagd of u dan aan uw oom gevraagd heeft wat er in de brief stond, antwoordt u ontkennend alvorens u beweert dat hij uw vragen steeds ontweek (CGVS, p. 23). Het houdt evenwel geen steek dat uw oom u enerzijds wel de brief wil opsturen, maar u er anderzijds niets over wil vertellen. Het houdt ook geen steek dat uw familie u niet eens zou willen vertellen wat er in de brief stond, temeer omdat die brief de directe aanleiding van uw vertrek vormde. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat u het zich ook afvraagt waarom ze niets vertellen (CGVS, p. 23). Ook wanneer u later tijdens het persoonlijk onderhoud wordt gevraagd of uw familie heeft proberen bemiddelen met de taliban in uw dorp, gelet op het feit dat er volgens uw verklaringen grote leiders van de taliban aanwezig waren, antwoordt u opmerkelijk genoeg ontkennend en kan u enkel zeggen dat jullie machteloos waren tegenover hen (CGVS, p. 27). U beweert vervolgens dat er nooit bemiddeld werd met de taliban in uw dorp alvorens u beweert dat als er bemiddeld werd, ze geld vroegen. U vervolgens gevraagd of uw familie nooit geprobeerd heeft om te vragen wat er met uw broer werkelijk gebeurd is, antwoordt u dat uw familie niet bemiddeld heeft omdat jullie geen geld hadden (CGVS, p. 28). Echter, u beweert later evenwel dat uw maternale oom bemiddeld genoeg was om uw reis naar Europa te betalen. Het is dan ook uiterst bevreemdend dat uw familie niet eens de moeite nam om meer te weten te komen over de verdwijning van uw broer (CGVS, p. 29).

Ook over het huwelijk van uw zus en haar verblijfplaats doet u zeer opmerkelijke uitspraken. Zo verklaart u dat uw zus trouwde met een jongen uit uw dorp genaamd E. (...). Echter, gevraagd wat u over hem kan vertellen, antwoordt u aanvankelijk naast de kwestie alvorens u enkel kan zeggen dat hij een jongen was uit het dorp. Wanneer u voor de derde keer gevraagd wordt wat u over hem kan vertellen, wat dan ook, kan u enkel zeggen dat hij in Laghman woonde en zijn vader M. (...) heette. U kan verder niets meer over hem vertellen (CGVS, p. 13-14). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waar zij gingen wonen nadat ze getrouwd waren, kan u enkel zeggen dat ze in het aangrenzende district Alingar gingen wonen. Echter, gevraagd waarom ze daar gingen wonen, moet u het antwoord schuldig blijven. U heeft ook geen idee waar in Alingar ze gingen wonen (CGVS, p. 14). Dit is zeer bevreemdend. Hiermee geconfronteerd, kan u enkel zeggen dat ze “inderdaad uw zus is maar dat u er niet bent gebleven”. Echter, u was volgens uw verklaringen nog steeds in Afghanistan toen ze trouwden en vervolgens verhuisden (CGVS, p. 13). Hiermee geconfronteerd, komt u niet verder dan de vage verklaring dat uw zus en haar man enkele maanden na hun huwelijk zijn vertrokken en dat u niet weet hoe dat ging. Vervolgens gevraagd hoe het komt dat u hierover niets kan vertellen, stelt u bizar genoeg dat uw moeder plots vaststelde dat ze waren verhuisd zonder iets te zeggen omdat ze teveel huur betaalden (CGVS, p. 14). Het houdt evenwel geen steek dat zij daarom zomaar zouden vertrekken uit het dorp zonder iemand hiervan op de hoogte te stellen, zelfs uw moeder niet. Temeer omdat u later verklaart dat uw schoonbroer uw moeder beschouwt als zijn eigen moeder (CGVS, p. 24). U verklaart verder dat uw moeder bij hen ging aankloppen in het dorp en dat ze toen had ontdekt dat ze waren vertrokken. U heeft evenwel geen idee waarom ze vertrokken was zonder iets te zeggen (CGVS, p. 15). Mede gelet op het feit dat u later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart dat uw moeder, waarmee u nog contact heeft, samen met uw jongere broer momenteel bij uw zus in Alingar woont, is het dan ook uitermate bevreemdend dat u niets kan vertellen over haar plotse vertrek uit het dorp, noch waar in Alingar uw zus woont.

Verder dient opgemerkt dat uw kennis van uw directe omgeving een zeer ingestudeerd karakter vertoont. Immers, wanneer u gevraagd wordt waar uw dorp zich bevindt ten opzichte van de provinciehoofdstad Mehtarlam, antwoordt u dat uw dorp “aan de overkant van Qarghayi” ligt, op vijftien of twintig minuten wandelen, maar dat het niet in Qarghayi ligt. U past meteen daarna evenwel uw verklaringen aan en beweert dat uw dorp op vijftien of twintig minuten wandelen van Mehtarlam gelegen is (CGVS, p. 7). Echter, volgens de beschikbare informatie ligt uw dorp op minstens tien kilometer van de provinciehoofdstad. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wat u bedoelt met uw dorp dat “aan de overkant van Qarghayi” gelegen is, antwoordt u ontwijkend dat u net de afstand van uw dorp naar het provinciecentrum heeft verteld, alvorens u beweert dat u niets te maken heeft met Qarghayi. Vervolgens geconfronteerd met het feit dat u niet op de vraag antwoordt alvorens de vraag wordt herhaald, kan u enkel naast de kwestie herhalen dat jullie aan de “overkant van Qarghayi woonden”. Opnieuw gevraagd wat u daarmee bedoelt, antwoordt u opnieuw ontwijkend dat u niets met Qarghayi te maken heeft en dat jullie er ook niet naartoe gingen alvorens u verklaart dat de “weg langs Qarghayi ging” (CGVS, p. 7). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u spontaan Qarghayi vermeldt om uw dorp te situeren, maar vervolgens steeds de vragen ontwijkt wanneer u hierover wordt bevraagd. Vervolgens gevraagd over welke weg u het heeft, begint u plots naast de kwestie plaatsen op te sommen. Wanneer vervolgens wordt verduidelijkt dat u werd gevraagd over welke weg u het had, antwoordt u dat u sprak over de weg van uw dorp naar Mehtarlam en dat u daarom de dorpen op de weg naar Mehtarlam begon te benoemen (CGVS, p. 7). Echter, gevraagd of u vaak naar Mehtarlam ging, antwoordt u ontkennend alvorens u zegt dat u er slechts één of twee keer geweest bent op uitstap met uw vader, waarvan de laatste keer toen u slechts acht of negen jaar oud was. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om de route van uw dorp naar Mehtarlam, die u reeds ongevraagd begon uit te leggen, te vervolledigen, somt u vlot zeven dorpen onderweg naar de provinciehoofdstad op (CGVS, p. 7). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe het komt dat u die route zo goed kent als u er slechts één of twee keer geweest bent, komt u niet verder dan te zeggen dat uw maternale oom vertelde over de plaatsen onderweg. Vervolgens gevraagd met welk nut hij dat deed als u die route nooit deed, kan u enkel zeggen dat hij u vertelde welke plaatsen waar lagen. Opnieuw gevraagd waarom hij dat deed als u die informatie niet nodig had, kan u enkel herhalen dat het “onze route” was, en dat het de dorpen zijn in jullie buurt (CGVS, p. 8). Het is evenwel zeer bevreemdend dat u zonder daarnaar gevraagd te worden plots plaatsnamen begint op te sommen van een route die u slechts één of twee keer had gedaan, waarvan de laatste keer toen u slechts acht of negen jaar oud was. Dit doet sterk vermoeden dat u uw ingestudeerde kennis zo snel mogelijk wilde tentoonspreiden. Bovendien kan u over de dorpen onderweg naar Mehtarlam niets vertellen, enkel dat er onderweg een politiecontrolepunt was. U kan er evenwel niets meer over zeggen (CGVS, p. 15). Ook wanneer u gevraagd wordt om te vertellen wat u weet over Qarghayi, waar u spontaan over sprak, kan u enkel zeggen dat er een berg ligt, alvorens u wederom geheel ongevraagd de plaatsnamen begint op te sommen in de verschillende richtingen rondom uw dorp omdat “die vraag u niet gesteld werd” (CGVS, p. 9). Wanneer u later wordt gevraagd wat u weet over de dorpen Dubai, Haidarkhani en Latifabad, die volgens uw verklaringen recht tegenover uw dorp liggen en die u ongevraagd vermeldde, moet u bovendien toegeven dat u er niets over kan vertellen (CGVS, p. 9 en 11). Mede gelet op het feit dat u ze ongevraagd vermeldde en ze volgens uw verklaringen de enige dorpen in de buurt zijn (CGVS, p. 11), is dit evenwel zeer bevreemdend.

Ook over uw dagelijkse bezigheden legt u allerminst doorleefde verklaringen af. Immers, wanneer u gevraagd wordt wat u zoal in het dorp deed aangezien u niet werkte, komt u niet verder dan de vage verklaring dat u “in het dorp leefde, uw moeder met de afwas hielp of hout ging halen”. Echter, geconfronteerd met het feit dat u niet de hele dag hout kon halen of kon afwassen en gevraagd om meer over uw leven in het dorp te vertellen, ontwijkt u de vraag en antwoordt u dat u “toen naar hier gekomen bent en dat uw moeder en jongere broer bij uw zus wonen momenteel” (CGVS, p. 23).

Daarnaast dient opgemerkt dat u bijzonder weinig kan vertellen over landbouw in uw regio. Zo verklaart u dat andere mensen in uw regio aan landbouw deden, en dat ze niets anders teelden dan groenten zoals aardappelen, sla en bloemkool. Echter, gevraagd of er ook tarwe werd geteeld in uw regio, past u uw verklaringen aan en beweert u plots dat u tarwe al had vermeld. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd wanneer dat wordt gezaaid, moet u het antwoord schuldig blijven. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u weet wanneer tarwe wordt geoogst, antwoordt u bizar genoeg dat het in de winter geoogst werd aangezien u het zag gebeuren, ook al deed u er niet aan mee (CGVS, p. 21). Echter, tarwe wordt volgens de beschikbare informatie in het begin van de zomer geoogst, in uw regio in de periode mei-juni.

Het is dan ook zeer bevreemdend dat u die niet weet, hoewel u beweert dat u het zag gebeuren. U verklaart verder dat er ook maïs werd geteeld. U moet evenwel toegeven dat u geen idee heeft wanneer dat wordt gezaaid of geoogst (CGVS, p. 21).

Ook over overstromingen in uw district en in de provincie vertoont uw kennis zeer opmerkelijke leemtes. Immers, u gevraagd of er overstromingen voorkomen in uw district, antwoordt u geheel naast de kwestie dat er in Qarghayi overstromingen plaatsvonden. U vervolgens gevraagd of ze ook in uw district voorkomen, aangezien u niet in Qarghayi woonde, antwoordt u dat er in uw district niets is gebeurd en dat er in de rest van de provincie Laghman evenmin overstromingen zijn geweest, enkel in Qarghayi (CGVS, p. 26). Echter, volgens de beschikbare informatie werd de hele provincie Laghman, inclusief Mehtarlam, geteisterd door felle overstromingen in februari 2015, toen u volgens uw verklaringen nog in het land was. Het is dan ook uiterst bevreemdend dat u beweert dat ze enkel in Qarghayi voorkwamen, wat doet sterk vermoeden dat uw kennis fragmentarisch werd ingestudeerd.

Verder dient opgemerkt dat ook uw kennis van persoonlijkheden uit uw regio allerminst ver reikt. Immers, u gevraagd wie de belangrijkste mensen uit uw regio zijn, wie dan ook, komt u aanvankelijk niet verder dan te zeggen dat er "veel mensen wonen" en dat u niet weet wie ze zijn, alvorens u zegt dat de taliban bekende mensen zijn. Hierover verder bevraagd, kan u enkel zeggen dat u de namen heeft gehoord van talibanstrijders die bekend zijn in uw regio, alvorens u Hamid Khan Shari, Musafer en Baryalai opsomt. Echter, gevraagd of u iets over ze kan vertellen, kan u enkel zeggen dat ze "grote mensen zijn binnen de taliban in ons dorp". Opnieuw gevraagd wat u over ze weet of wat er over ze werd verteld, komt u evenmin verder dan de vage verklaring dat er "wordt gezegd" dat ze grote talibanstrijders zijn, dat ze de "leiders zijn van de regio" en op "verschillende plaatsen" verblijven. U moet evenwel meteen toegeven dat u niets meer over ze kan vertellen (CGVS, p. 24). Het is evenwel zeer opmerkelijk dat u zelf beweert dat ze grote en bekende talibanstrijders zijn uit uw dorp, maar verder niets over ze kan vertellen. Ook dit zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit Mehtarlam op de helling.

Tenslotte dient opgemerkt dat uw kennis van de Afghaanse kalender geheel onbestaande is. Zo kan u de Afghaanse kalender niet gebruiken, kent u geen enkele zomer- of wintermaand en weet u niet eens wat het huidige jaartal is volgens de Afghaanse kalender (CGVS, p. 8-9). Ook dit zet uw voorgehouden herkomst uit Laghman sterk op de helling. Dat u bovendien beweert dat u noch in Afghanistan, noch hier in België ooit iemand heeft horen vertellen wat het jaartal is volgens de Afghaanse kalender, kan ook allerminst overtuigen (CGVS, p. 8).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mehtarlam gelegen in de provincie Laghman. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Mehtarlam verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde brief van het CLB kan aan bovenstaande niets wijzigen. Deze werd hierboven reeds besproken.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland).

De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 09/05/2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 1-2). U werd op het einde van het gehoor dd. 09/05/2018 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 30). Echter, u kon hierop niets zeggen (CGVS, p. 30).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 4, 14, § 4, 17, § 2, en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU), van artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een kort theoretisch betoog over de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), laat verzoeker het volgende gelden:

“Wat betreft de motieven omtrent de twijfels over verzoeker zijn recente herkomst:

Verwerende partij is van oordeel dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers 'beweerde verblijf in Afghanistan'. Hij zou geen zicht bieden op de leefsituatie van zichzelf en zijn familie, zijn verklaringen zouden tegenstrijdig zijn, na meermaals te herhalen zou verzoeker nog ontwijkend antwoorden, en verklaringen zouden kant noch wal raken. Dit zou zo zijn bij de verklaringen rond het werk van verzoekers vader, appelverkoper, en verzoekers al dan niet samenwerken met zijn vader, verzoekers verklaringen over zijn broers verdwijning en aansluiting bij de taliban. Verzoeker zou vervolgens ook slecht op de hoogte zijn van het huwelijk van zijn zus, en waar ze naartoe vertrokken is in welke omstandigheden.

Verzoekers kennis over zijn dorp en regio zou dan nog ingestudeerd overkomen. Verzoeker zou zich verbeteren, ontwijkend antwoorden, naast de kwestie antwoorden, zaken uitleggen die niet gevraagd werden. Hij zou ook weinig kunnen vertellen over de landbouw in zijn regio. Hij zou verkeerd stellen dat tarwe in de winter geoogst wordt, terwijl het in het begin van de winter is. Hij zou ook gesteld hebben dat enkel in Qaryaghi district er overstromingen waren en niet in Mehtar Lam. Verzoeker kent wel namen van talibanstrijders uit de regio, maar kan niets meer over hen vertellen. Verder zou verzoeker de Afghaanse kalender ook niet kennen.

Kritiek en opmerkingen:

De tegenstellingen en onduidelijkheden die verwerende partij meent te zien hebben stuk voor stuk te maken met verzoekers profiel als kind, zijn beperkte cognitieve vaardigheden en het feit dat hij analfabeet is.

Het is bijzonder vreemd dat verwerende partij dit niet heeft ingezien.

De vragen van de protection officer waren niet aangepast, en vaak onduidelijk. De verduidelijking die gevraagd werden door de PO waren pro forma en weinig constructief geformuleerd.

Een simpele lezing van het gehoorverslag toont aan dat de PO in kwestie niet over voldoende ervaring, empathie en tact beschikt om een analfabete minderjarige te verhoren die aan zijn 14 jaar vertrokken is uit Afghanistan en beperkte cognitieve vaardigheden heeft.

Op pagina 5 van het gehoor vraagt de PO 'Hoe oud was je ongeveer toen ze die brief stuurden?' Verzoeker antwoordt '9 of 10 ongeveer', wat duidelijk niet klopt gezien het net voor zijn vertrek was en hij toen ongeveer 14 moet geweest zijn.

Dit antwoord toont aan dat verzoeker geen enkel besef van tijdsverloop heeft, of van leeftijd en zich niet op een gemiddeld niveau kan oriënteren in tijd. Er is op dat punt geen enkel motief om onwaarheden te verkondigen, en dit geeft aan dat er iets serieus mis is.

De PO heldert dit niet op maar vraagt: "Was je toen al gestopt met school?", en 'Dus na die brief ben je gestopt?' waarop verzoeker bevestigend antwoordt. En als de PO vraagt hoe oud hij was toen hij naar school begon te gaan antwoordt verzoeker opnieuw dat hij 8 jaar of zo was. Het kan duidelijk niet. Over een eenduidig feit, dat makkelijk te bepalen valt qua tijd antwoordt verzoeker jaren naast de kwestie. Maar dit leidt niet tot andere vragen, tot meer begrip, tot opheldering, ...

De vragen van de PO zijn ook niet duidelijk. Vragen als 'Dus dat je vaak ging spelen en je vader moest helpen met werken was niet de reden?' en 'Maar er is één hoofdreden waarom je stopt met school, geen drie. Wat was de hoofdreden?' overladen verzoeker met informatie en zijn veel te sturend.

De PO vraagt "waar lag je dorp ten opzichte van Mehtarlam' en dan '15 of 20 minuten wandelen naar Qaryaghi?' en dan 'Wat bedoel je met de overkant van Qaryaghi?'. 'Dat was mijn vraag ook niet; he, ik herhaal gewoon wat je zei. Wat bedoel je met overkant van Qaryaghi?' en 'Nu herhaal je gewoon wat ik zeg, maar ik vraag wat je daarmee bedoelt?'. Dan 'Welke weg?'. 'Nee, ik vroeg je de weg niet uit te leggen, ik vroeg je over welk weg je het had?' En 'welke route was je net beginnen uitleggen?'. Dit geeft aan dat er bijzonder veel verwarring speelt langs beide kanten. Gelet op verzoekers profiel, zijn leeftijd en intellectuele capaciteiten, had hier omzichtiger mee moeten omgesprongen worden.

Verzoeker wordt gevraagd wat Mehtar Lam is, en antwoordt dat het een 'soort provincie is'. De PO vraagt dan wat Mehtar Lam is als Laghman de provincie is zoals verzoeker al zei. Daarop antwoordt verzoeker dat Mehtar Lam een schrijn is, dat van baba Saheb, dat hij vaak bezocht heeft. En dan zegt de PO dat je niet kan wonen in een schrijn en vraagt of Mehtarlam een stad of regio is en antwoordt verzoeker dat het een stad is.

Op de vraag 'Wat is uw geboortedatum volgens de Afghaanse kalender?' antwoordt verzoeker louter 'Neen'.

Verzoeker heeft duidelijk moeite met de vragen. Hij probeert geen vragen te ontwijken door vage antwoorden, hij slaagt er zelfs niet in om op erg eenvoudige vragen over zijn leeftijd en woonplaats te antwoorden. Op het eerste zicht is hij niet direct mee met vragen, en de vraag- stelling van de PO helpt weinig tot niets op dat vlak.

Verwerende partij hielt om te beginnen te weinig rekening met verzoekers' leeftijd: hij was immers slechts veertien jaar toen hij Afghanistan verliet en is bijna twee jaar op de dool geweest in Duitsland. Verzoekers' jeugdige leeftijd brengt een verminderde bewijslast met zich mee.

In het geval van een minderjarige asielzoeker, vindt er een verschuiving plaats van de bewijslast. In de gezaghebbende richtlijnen van UNHCR omtrent asielaanvragen van minderjarigen valt het volgende te lezen:

"Although the burden of proof usually is shared between the examiner and the applicant in adult claims, it may be necessary for an examiner to assume a greater burden of proof in children's claims, especially if the child concerned is unaccompanied. If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt. Similarly, the child should be given the benefit of the doubt should there be some concern regarding the credibility of parts of his/her claim.¹

Van een veertienjarige kan men niet dezelfde graad van algemene kennis van zijn regio van herkomst verwachten als van een volwassene. Verwerende partij hield hiermee te weinig rekening.

Daarbij komt dan nog dat verzoeker op het moment van zijn gehoor Afghanistan al bijna 3 jaar had verlaten, en de kennis over zijn regio dus niet fris in zijn geheugen zat.

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt ook dat bij het beoordelen van de geloofwaardigheid van de herkomst, rekening dient te worden gehouden met de jonge leeftijd van de betrokkene op het moment van vertrek uit Afghanistan.

Zie bijvoorbeeld RvV arrest nr. 160516 van 21 januari 2016: "Daarenboven dient erop gewezen dat in casu van verzoeker, die slechts 15 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, niet kan worden verwacht dat hij kennis heeft van alle plaatsen en dorpen in zijn omgeving en dat hij de afstand of de reistijd naar deze plaatsen en dorpen steeds correct kan weergeven."

Van verzoeker mag men daarbovenop niet hetzelfde kennisniveau verwachten als van een gemiddelde minderjarige.

Verzoeker wenst te verwijzen naar RvV arrest nr. 79824 van 11 november 2011 waar, na neerlegging van een psychologisch attest inzake de zwakbegaafdheid van de asielzoeker, de zaak diende teruggestuurd te worden naar het CGVS. De betrokken asielzoeker werd naderhand erkend als vluchteling door het CGVS: "Le conseil n'a, pas plus d'ailleurs que la partie défenderesse, de compétences particulières qui lui permettent de déterminer si une personne souffre ou non d'un déficit mental (...) Force est de constater que le Conseil ne peut valablement se prononcer nu sur le bien-fondé de la décision attaquée ni sur le bien-fondé de la demande d'asile du requérant, sans que les questions afférentes à la réalité, la nature et l'étendue due l'incidence éventuelle des troubles mentaux allégués sur son aptitude à répondre aux questions posées ne soient préalablement tranchées. »

Het Handboek van het UNHCR (§ 207-§211) bevat ook enkele belangrijke richtlijnen m.b.t. de bewijslast voor asielzoekers met mentale problemen: die moet in elke geval verlaagd worden.²

Een arrest van de kamer van het Britse Hof van Beroep bevoegd voor asiel en migratie stelde op 27 juli 2017 dat bij de geloofwaardigheidsbeoordeling van asielzoekers, de bevindingen van medische experts mee in overweging dienen genomen te worden. Deze bevindingen moeten deel uitmaken van een holistische analyse van het dossier, en niet als een toemaatje behandeld worden, nadat de geloofwaardigheidsbeoordeling heeft plaatsgevonden. In dit arrest was het Britse Hof van Beroep van mening dat de leeftijd van de asielzoeker, zijn kwetsbaarheid en zijn leerstoornis van belang zijn om de beperkingen in de verklaringen van de persoon in kwestie te kaderen:

"It is submitted on behalf of the appellant that the agreed basis for allowing the appeal on the merits reflects core principles of asylum law and practice which have particular importance in claims from children and other vulnerable persons namely:

- a. given the gravity of the consequences of a decision on asylum and the accepted inherent difficulties in establishing the facts of the claim as well as future risks, there is a lower standard of proof expressed as 'a reasonable chance', 'substantial grounds for thinking' or 'a serious possibility';
- b. while an assessment of personal credibility may be a critical aspect of some claims, particularly in the absence of independent supporting evidence, it is not an end in itself or a substitute for the application of the criteria for refugee status which must be holistically assessed;
- c. the findings of medical experts must be treated as part of the holistic assessment: they are not to be treated as an 'add-on' and rejected as a result of an adverse credibility assessment or finding made prior to and without regard to the medical evidence;
- d. expert medical evidence can be critical in providing explanation for difficulties in giving a coherent and consistent account of past events and for identifying any relevant safeguards required to meet vulnerabilities that can lead to disadvantage in the determination process, for example, in the ability to give oral testimony and under what conditions (see the Guidance Note below and JL (medical reports - credibility) (China) [2013] UKUT 00145 (IAC), at [26] t° [27]);
- e. an appellant's account of his or her fears and the assessment of an appellant's credibility must also be judged in the context of the known objective circumstances and practices of the state in question and a failure to do so can constitute an error of law; and
- f. in making asylum decisions, the highest standards of procedural fairness are required.

Although I agree with these submissions I would like to emphasise that these principles are not an exhaustive or immutable checklist. That said, the principles were not applied properly or at all in the determination of this appellant's claim for asylum either by the FtT or the UT. I recognise that this marks a failure of the system to provide sufficient and adequate protection in the asylum process for the particular requirements, needs and interests arising out of the disadvantages that the appellant has as a highly vulnerable child. There is a consensus that the critical errors arose from the focus on the credibility of the appellant's account and the failure to properly have regard to the objective evidence and to give it priority over the ability of the appellant to provide oral testimony.

Given that stark context, it is important to emphasise that there is also a consensus that procedural fairness would have been provided had the tribunals had regard to the Rules, Practice Directions and Guidance that already exist and if careful consideration had been given to the same at an early stage in the process and certainly at the outset of the hearing to determine whether or not oral evidence was

necessary and appropriate in this case. That would have focused attention on the key issues in the case, the objective evidence in particular from the two experts and its significance for the fair and proper determination of the appeal. Critically, the appellant's age, vulnerability and learning disability could have been recognised and taken into account as factors relevant to the limitations in his oral testimony. Likewise, the tribunals' procedures could have been designed to ensure that the appellant's needs (including his wishes and feelings) as a component of his welfare were considered to ensure that he was able to effectively participate." (zie stuk 2).

Uw Raad heeft zelf ook verschillende malen aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd: « Il convient de relever ensuite le jeune âge du requérant, qui est toujours mineur d'âge. Dans le cas de mineurs d'âge, il y a lieu de tenir une attitude prudente, étant donné que l'examen de la demande d'un « mineur [qui] n'a pas atteint un degré de maturité suffisant pour que l'on puisse établir le bien-fondé de ses craintes de la même façon que chez un adulte » impose « d'accorder plus d'importance à certains facteurs objectifs » (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, HCR, Genève, 1979, p. 55, § 217). Les difficultés particulières soulevées par l'examen d'une demande introduite par un mineur peuvent dès lors amener, « sur la base des circonstances connues » « à accorder largement le bénéfice du doute » (op.cit., p.56, §219). (...) Sur les motifs qui concernent les recherches dont le requérant ferait l'objet, le Conseil rappelle que le requérant était âgé de 12 ans au moment des faits et qu'en tout état de cause, les imprécisions relevées quant aux recherches dont il ferait l'objet ne suffisent pas à conclure que le récit relaté manque totalement de crédibilité. Partant il y a lieu de replacer les déclarations du requérant dans le contexte qui lui est propre, à savoir celui d'un mineur étranger non accompagné âgé de 12 ans au moment des faits et d'ethnie peule. Ainsi, s'il subsiste certaines imprécisions dans son récit, le Conseil estime que les déclarations du requérant présentent assez de cohérence et de consistance pour que lui soit accordé un large bénéfice du doute. » (CCE, arrest n° 69.096, 25 oktober 2011 - Zie ook in die zin: CCE, arrest n° 67.721, 30 september 2011; CCE, arrest n° 69.087, 25 oktober 2011; CCE, arrest n° 68.245, 11 oktober 2011; CCE, arrest n° 72.592, 23 december 2011; CCE, arrest n° 79.279, 16 april 2012; CCE, arrest n° 79.493, 18 april 2012, CCE, arrest n° 90.233, 24 oktober 2012; CCE, arrest n° 87.204, 10 september 2012.)

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt dat attesten waaruit de kwetsbaarheid van de asielzoeker blijkt, niet zomaar aan de kant mogen geschoven worden.

RvV Arrest n° 182 099 van 10 februari 2017 stelt hierover het volgende: « 5.7.4. Eu égard à la très grande fragilité psychologique dont a fait montre la requérante depuis son arrivée en Belgique et qui est attestée par un nombre important de documents médicaux, le Conseil estime que le reproche relatif aux divergences - amenant la partie défenderesse à remettre en cause la crédibilité du récit d'asile de la requérante - n'est pas pertinent l'état de vulnérabilité de la requérante n'avant pas été suffisamment pris en compte par la partie défenderesse. »

RvV Arrest nr. 100000 van 28 maart 2013, §6.5 stelt: 'il paraît raisonnable d'imputer les invraisemblances soulevées par la partie défenderesse au jeune âge de la partie requérante et à la détresse psychologique dont elle fait preuve, et qui est, en outre, prouvée à suffisance par les différents documents médicaux circonstanciés qu'elle dépose.'

RvV arrest nr. 85159 van 24 juli 2012 geeft aan dat: 3.4. "Dans l'état actuel du dossier administratif et des éléments présents au dossier de procédure, le Conseil estime ne pas pouvoir se rallier à la motivation développée dans la décision entreprise. En effet, le Conseil observe que, outre le fait de constater des symptômes précis pouvant largement entraver le bon déroulement d'une audition, le « rapport de suivi et de soutien psychologique » du requérant se prononce directement et explicitement sur l'impact de ces symptômes et de son état de vulnérabilité psychologique sur le déroulement de son audition devant la partie défenderesse. Aussi, le Conseil estime que la partie défenderesse ne pouvait pas simplement écarter ce rapport médical sans en intégrer les conclusions dans l'examen de la crédibilité des déclarations du requérant.

Il estime dès lors nécessaire une nouvelle audition du requérant par la partie défenderesse et un nouvel examen des faits tenant compte de l'état psychologique du requérant."

De bovenstaande rechtspraak van Uw Raad heeft weliswaar betrekking op psychologische kwetsbaarheid, maar kan naar analogie ook worden doorgetrokken naar voorliggende zaak, waar er sprake is van een verstandelijke beperking, hetgeen verzoeker evenzeer extra kwetsbaar maakt.

Artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn) zet uiteen welke elementen door de asielinstantie in samenwerking met een verzoeker dienen onderzocht te worden. Artikel 4.3.c) stelt daarbij expliciet dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming dient geïndividualiseerd te worden, en (onder andere) rekening moet houden met "de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waar aan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen"

Er dient dus een beoordeling te komen van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om na te gaan of de daden waaraan hij blootgesteld zou kunnen worden met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Het is duidelijk dat kwetsbaarheid, leeftijd, en psychische problemen dus niet enkel moeten leiden tot procedurele garanties, maar ook essentieel zijn om te beoordelen of de daden waaraan de verzoeker zou kunnen worden blootgesteld met vervolging of ernstige schade zouden overeenkomen, en die omstandigheden de beoordeling van het risico horen te informeren.

Deze bepaling werd naar Belgisch recht omgezet door de artikels 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft in de zaak van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General, C-277/11*, de samenwerkingsplicht als volgt verduidelijkt (§§65-67). Ook bij een meervoudige asielaanvraag geldt deze samenwerkingsplicht onverkort.

UNHCR heeft al uiteengezet wat ze onder individuele omstandigheden die in rekening moeten worden gebracht verstaat: "UNHCR understands 'individual circumstances ' to encompass the applicant's personal characteristics (age and stage of development, nationality, ethnic origin, gender, sexual orientation and/or gender identity, state of health), background (culture, education, social status, rural/urban origin, religion), and any experiences of ill-treatment, whether in the country of origin, in a country of transit, or in the country where protection is being sought (torture and other trauma, persecution or serious harm, trafficking, other human rights violations)." (UNHCR, *The heart of the matter, Assessing Credibility when Children Apply for Asylum in the European Union*, pg 22 http://www.refworld.org/pdfid/55Q_14f434.pdf).

Op grond van §§ 232 en 251 van het EHRM arrest *M.S.S. t. België en Griekenland* van 21 januari 2011 worden asielzoekers als groep bijzonder kwetsbaar geacht vanwege alles wat ze meemaken onderweg en de traumatische ervaringen die ze allicht eerder hebben meegemaakt: " 232. (...) In the present case, the Court must take into account that the applicant, being an asylumseeker, was particularly vulnerable because of everything he had been through during his migration and the traumatic experiences he was likely to have endured previously"

"251. The Court attaches considerable importance to the applicant's status as an asylumseeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection (see, mutatis mutandis, *Orsus and Other s v. Croatia [GC]*, no. 15766/03, §147, ECHR 2010). It notes the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the Reception Directive.»

Voor kinderen wordt die kwetsbaarheid die voortvloeit uit de verschrikkingen van de reisroute en de ontheemding op zich nog een stuk pertinenter. Zoals uit een erg recente studie van UNICEF blijkt getuigt 75 procent van de minderjarige migranten dat ze geweld, bedreigingen en agressie hebben te verduren verkregen onderweg door volwassenen. De meest kinderen gaven aan dat ze hebben moeten rekenen op smokkelaars die hen met schulden opzadelden door pay-as-you-go regelingen om door te reizen, wat hen kwetsbaar maakt voor misbruik, ontvoering en mensenhandel.

De kinderen werden grotendeels onderworpen aan verbaal en emotioneel misbruik en de helft werd geslagen of kreeg te maken met ander fysiek misbruik, schulden (UNICEF, februari 2017, 'A Deadly Journey for Children: the Central Mediterranean Migration Route', https://www.unicef.org/publications/files/EN_UNICEF_Central_Mediterranean_Migration.pdf).

Artikel 20, lid 3 van Richtlijn 2011/95/EU (de herschikte Kwalificatierichtlijn) definieert als minderjarigen extra kwetsbaar: "3. Bij de toepassing van dit hoofdstuk houden de lidstaten rekening met de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen, (...), personen die

lijden aan een geestesziekte en personen die (...) ernstige vormen van (...), fysiek (...) geweld blootgesteld zijn."

Artikel 20 lid 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn vereist hiertoe een individuele beoordeling.

Artikel 1.12 van de Vreemdelingenwet kwalificeert minderjarigen eveneens als kwetsbaar: "de begeleide minderjarigen, de niet-begeleide minderjarigen, gehandicapten, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die slachtoffer zijn van foltering, verkrachting of een andere ernstige vorm van psychologisch, fysiek of seksueel geweld."

Verzoeker is kwetsbaar als niet-begeleide minderjarige, maar ook als iemand met psychische problemen.

Uiteraard dient dit samen gelezen te worden met de samenwerkingsplicht die voortvloeit uit artikel 4 van de herschikte Kwalificatierichtlijn en de actieve samenwerking bedoeld in paragraaf 66 van het arrest M.M. tegen Ierland van het Hof van Justitie. Deze bepalingen werden naar Belgisch recht hoofdzakelijk omgezet door artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/6 Vw;

Er dient hierbij gewezen te worden op hoe kwetsbaarheid als individuele omstandigheid dient begrepen te worden, met name niet enkel als iets dat bijzondere procedurele waarborgen met zich meebrengt, voor de minderjarige bvb de aanwezigheid van een voogd, duidelijke vragen, een specifiek opgeleide dossierbehandelaar, etc. maar ook substantieel dient benaderd te worden, met name met betrekking tot de individualisering van het risico op ernstige schade en/of vervolging bij terugkeer. Men dient zich dus niet te beperken tot procedurele garanties, maar vooral de individuele omstandigheden in rekening brengen bij de individualisering van het risico, en bijvoorbeeld of een kwetsbaar persoon 'minder' schadelijke handelingen dient te ondergaan dan een minder kwetsbaar persoon om te spreken van 'ernstige schade', of er sprake is van een verminderde zelfredzaamheid die zich zal uiten in hoger risico op rekrutering door gewapende groepen bijvoorbeeld, of tot hervestiging in menonwaardige omstandigheden in een minder veilig deel van de stad.

Alle individuele omstandigheden, inclusief kwetsbaarheid, psychologische problemen, leeftijd, gedragsproblemen, familiale omgeving, etc moeten in rekening gebracht worden om het eigenlijke risico in te schatten, en het is daar dan ook, in die individualisering, dat het hoger belang van het kind zoals ontwikkeld in het internationaal recht een rol kan spelen om deze appreciatie te informeren met oog op het welzijn van het betrokken kind, naast de belangrijke procedurele rol die het begrip met zich meebrengt.

De primauteit en de centrale rol die het hoger belang van het kind speelt in het Europese asielacquis blijkt duidelijk uit het feit dat het expliciet wordt opgenomen als apart principe.

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt: "Het „belang van het kind" dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoorwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit."

Overweging 28 van die richtlijn bepaalt: "Het is nodig dat de lidstaten bij de beoordeling van aanvragen om internationale bescherming van minderjarigen, met specifiek op kinderen gerichte vormen van vervolging rekening houden."

Overweging 33 van de herschikte Procedurerichtlijn stelt: "Het belang van het kind dient bij de toepassing van deze richtlijn een eerste overweging van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie („het handvest") en het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, met inbegrip van diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen".

Artikel 25.6 van de herschikte Procedurerichtlijn stelt: "Bij de uitvoering van deze richtlijn laten de lidstaten zich leiden door het belang van het kind als eerste overweging."

Artikel 14,§4 van het KB van 11 juli 2003: "Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag".

Artikel 57/1, § 4. Vw. stelt : "Het hoger belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming."

Het begrip hoger belang van het kind zoals vermeld in artikel 24.2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat: "Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging."

Op 29 mei 2013 publiceerde het Kinderrechtencomité zijn Algemeen Commentaar n°14 (General Comment) waarin het Comité verduidelijkt dat: "The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof " (§32)

Het VN-Kinderrechtencomité bepaalt ook verschillende factoren die overwogen moeten worden bij het bepalen van het hoger belang van het kind, met name de mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van zijn familiale omgeving en het handhaven van relaties, de verzorging, de bescherming en de veiligheid van het kind, zijn kwetsbaarheid, zijn recht op gezondheid en zijn recht op onderwijs.. Het Comité herhaalt bij vele aangelegenheden dat het IVRK als een geheel moet beschouwd worden en dat de bepalingen ervan samen moeten gelezen worden. (BCHV, december 2014, Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielprocedure, pg. 14).

Asielaanvragen maken een toepassing van Unierecht uit en het IVRK dient onverkort toepassing te vinden bij de behandeling van aanvragen.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Grote Kamer) herinnert eraan in zijn arrest C- 540/03: « Het Hof heeft reeds erop gewezen dat het Internationaal verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten behoort tot de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, waarmee het rekening houdt bij de toepassing van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht (zie met name arresten van 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 31; 18 oktober 1990, Dzodzi, C-297/88 en C-197/89, Jurispr. Blz. 1-3763, punt 68, en 17 februari 1998, Grant, C-249/96, Jurispr. blz. 1-621, punt 44). Dit is eveneens het geval met het voormelde Verdrag inzake de rechten van het kind, dat, zoals het net aangehaalde verdrag, elk der lidstaten bindt.» (HvJ, C-540/03, 27 juni 2006, § 37).

Ook het EHRM neemt het hoger belang van het kind over in haar rechtspraak als een substantieel recht, dat een onderzoeksplicht inhoudt, en niet als louter procedurele garantie. Zie bijvoorbeeld het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk t. Zwitserland, § 135, waarin de Grote Kamer uiteenzet dat het belang van het kind ook de ontwikkeling van het kind in een gezonde omgeving (welzijn van het kind) betreft. Het hoger belang van het kind wordt door het EHRM zowel gebruikt om artikel 3 van het EVRM richting te geven, als artikel 8 EVRM. De redenering is daarbij allerm minst dat het hoger belang van het kind niet kan afdoen aan de ernst van het risico vereist onder artikel 3 van het EVRM, maar integendeel wordt het gebruikt om de impact van bepaalde behandelingen te gaan kwalificeren als ernstiger t.o.v. een kind dan t.o.v. een volwassene (zie bijvoorbeeld EHRM 12 oktober 2006, nr. 13178/03, Mubilanzila Mayeka en Kiniku Mitunga t. België; EHRM, V.M. e.a. t. België, 7 juli 2015; TULKENS, F., "La Convention européenne des droits de l'homme et les droits des enfants", Journal du Droit des Jeunes, nr. 272, februari 2008, p.6).

Het Hof van Justitie wijst erop dat het EHRM in deze belangenafweging, conform het beginsel van het belang van het kind, concreet rekening houdt met factoren zoals de leeftijd van het betrokken kind, het belang en welzijn van de kinderen in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen (zoals de band die het kind heeft met de culturele en taalkundige context van dit land), het eventuele feit dat het kind onafhankelijk van het gezin aankomt, zijn situatie in het land van herkomst, de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land van herkomst en de mate waarin het kind van zijn gezinsleden afhankelijk is (HvJ

27 juni 2006, C- 540/03, Parlement v. Raad, pt. 56 en 64-65, met verwijzing naar EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 37; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 69; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gui v. Zwitserland, § 42). Belangrijk voor het EHRM is ook de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, namelijk de vraag of de betrokken kinderen van een leeftijd zijn dat zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen. (Zie M. MAES, A. WIJNANTS, *Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht*, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Het hoger belang van het kind wordt verduidelijkt door het VN Kinderrechtencomité in Algemene Conclusie nr. 14. Dit document biedt een leidraad hoe het hoger belang van het kind te kwalificeren en concreet invulling te geven. Zo maakt paragraaf 4 duidelijk dat wat centraal staat de holistische ontwikkeling is van het kind: "4. The concept of the child's best interests is aimed at ensuring both the full and effective enjoyment of all the rights recognized in the Convention and the holistic development of the child." (vrije vertaling: het concept hoger belang van het kind is gericht op het verzekeren van volledige en effectieve bescherming van alle rechten opgenomen in het Verdrag en de holistische ontwikkeling van het kind). In de noot hierbij verduidelijkt het Comité wat begrepen dient te worden onder 'ontwikkeling' en dat dit de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat: "The Committee expects States to interpret development as a "holistic concept, embracing the child's physical, mental, spiritual, moral, psychological and social development" (general comment No. 5, para. 12)" (vrije vertaling: Het Comité verwacht van Staten om ontwikkeling te benaderen als een "holistisch concept dat het kind zijn fysieke, mentale, spirituele, morele, psychologische en sociale ontwikkeling omvat" (algemene commentaar nr.5, para 12:)

Het is dus geen vaag begrip dat hierdoor geen toepassing zou kunnen vinden. Integendeel, het brengt een onderzoeksplicht met zich mee van de betrokken instanties om de situatie en achtergrond van het kind vanuit die optiek te analyseren en begrijpen.

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stipt aan dat het onderzoek van de aanvraag hoort te gebeuren in een vriendelijke sfeer, door gekwalificeerde professionals, maar ook dat er ook rekening dient gehouden te worden met het algemeen welzijn van het kind met name zijn recht op (over)leven, op ontwikkeling/ontplooiing en op non-discriminatie. En dat om dit te bereiken horen de instanties een precies beeld van de complete identiteit van het kind te hebben (met name zijn nationaliteit, opvoeding, herkomst, bijzondere en specifieke kwetsbaarheidsfactoren,...). De beslissing dient ook in het licht van het hoger belang van het kind gemotiveerd te worden (BCHV, december 2014, Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid Inoverwegingname van de minderjarigheid en trauma in de Belgische asielprocedure, pg 16).

Het gaat dus niet louter om een procedurele garantie, maar ook om een onderzoeksplicht die een holistische inschatting van de achtergrond van het kind met zich meebrengt in licht van het welzijn van het kind, en dat de beslissing als dusdanig dient gemotiveerd te worden.

Artikel 6 1. van het IVRK stelt dan ook:

"De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft. 2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind"

Een beslissing over de nood aan internationale bescherming van een kind kan gebaseerd worden op het recht van het kind op ontwikkeling. Als een kind in zijn ontwikkeling bedreigd wordt, heeft de Staat de plicht tussen te komen om de veiligheid en ontwikkeling van het kind te vrijwaren (art. 6 en 19 VRK) (C. van Os (2018). *Best Interests of the Child-Assessments for recently arrived refugee children: Behavioural and children's rights perspectives on decision-making in migration law*, Rijksuniversiteit Groningen, pg 46)

Een voorbeeld van hoe het hoger belang van het kind wordt toegepast en ingevuld in migratie en beschermingsdossiers is het internationaal wetenschappelijk onderzoek dat uitwijst dat bij kinderen die jaren afwezig van het herkomstland een terugkeer een verwoestende impact kan hebben op de geestelijke gezondheid en de ontwikkeling van het kind, en op zich tot de ontwikkeling van PTSS kan leiden (Kalverboer, M. E., Zijlstra, A. E., & Knorth, E. J (2009). *The developmental consequences for asylum-seeking children living with the prospect for five years or more of enforced return to their home country*. *European Journal of Migration and Law*, 11 (1), 41-67).

UNHCR maakt ook duidelijk dat de leeftijd van de asielzoeker ook een impact heeft op de analyse van de criteria van de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1A van de Conventie. UNHCR stelt in haar richtlijnen: «A child-sensitive application of the refugee definition would be consistent with the 1989 Convention on the Rights of the Child. (...) These principles inform both the substantive and the procedural aspects of the determination of a child's application for refugee status.» (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees,, op cit., §5).

Door de advocaat-generaal Bot werd al verduidelijkt dat de richtlijnen en duiding van het UNHCR een bijzonder belangrijke interpretatieve waarde hebben: «Par conséquent, et conformément à la jurisprudence constante de la Cour, nous interpréterons les dispositions en cause non seulement à la lumière de l'économie générale et de la finalité des directives 2004/83 et 2005/85, mais également en tenant compte des dispositions prévues dans le cadre de la convention de Genève et, en particulier, de l'interprétation retenue à cet égard par le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR).» (Conclusies van advocaat-generaal Y.BOT, zaak C-277/11, MM C. Ierland, 26/04/2012).

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen stelt dat het daarom elementair is "de vervolgingsdrempel op het kind af te stemmen, en dus de drempel te verlagen. Er moet ook rekening worden gehouden met objectieve factoren (analyse van kindspecifieke situaties in het land van herkomst) en subjectieve factoren (leeftijd, herkomst van familie, klasse, kaste, gezondheid, opvoeding/onderwijs, inkomen, etc.) bij het nagaan of er in hoofde van het kind een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Het is eveneens essentieel de normen van het IVRK en andere internationale instrumenten die betrekking hebben kinderen te analyseren bij de statusbepaling" (BCHV, Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang ,pg 33)

Het BCHV wijst er ook op dat de richtlijnen van UNHCR vermelden dat er bepaalde kindspecifieke vormen van vervolging bestaan en analyseren de meest voorkomende vormen m.n. rekrutering onder de wettelijk voorgeschreven leeftijd ; kinderhandel en -arbeid, genitale verminking bij jonge meisjes ; huiselijk geweld tegen kinderen ; schendingen van economische ; sociale en culturele rechten. (BCHV, Kinderen in asiel: rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, pg 33).

UNHCR stelt duidelijk in haar richtlijnen dat "If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt » (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1 (A)2 and 1 (F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees,, §73).

In Nederland worden er wetenschappelijke vorderingen gemaakt die toelaten dat een studie van het hoger belang van het kind deel worden van het onderzoek naar de nood tot internationale bescherming. Kinderpsychologen interviewen dan kind en familieleden, en laten hen verschillende vragenlijsten invullen. Anderen uit het netwerk van het kind worden eveneens geraadpleegd: leraren, zorgwerkers, voogden of therapeuten bijvoorbeeld. In asiëldossiers wordt de persoonlijke geschiedenis van het kind in het herkomstland bestudeerd, in relatie tot diens kwetsbaarheid en sociale en emotionele ontwikkeling, ook de verwachtingen bij terugkeer rond veiligheid en stabiliteit worden in kaart gebracht. (M. Kalverboer, D. Beltman, C. van Os, E. Zijlstra, The Best Interests of the Child in Cases of Migration Assessing and Determining the Best Interests of the Child in Migration Procedures, The International Journal of Children's Rights, 25 (2017), pg.122) Na de inschatting wordt een sociaal rapport opgesteld met een expert-opinie over het hoger belang. (M. Kalverboer, D. Beltman, C. van Os, E. Zijlstra, The Best Interests of the Child in Cases of Migration Assessing and Determining the Best Interests of the Child in Migration Procedures , The International Journal of Children's Rights, 25 (2017), pg. 123)

Zo werd voor een Eritrese NBMV waarvan de herkomst niet geloofwaardig werd geacht omdat haar beschrijving van haar omgeving niet klopte met de informatie die de asiëldienst had een draft weigeringsbeslissing genomen. Daarop kon een ondersteuningscentrum dan een onderzoek voeren dat los stond van het rigide kader van een asielgehoor en de duidelijkheid die daar verwacht wordt. Er werd ingezet op vertrouwen en op andere manieren om zich uit te drukken, te herinneren en persoonlijke informatie samen te achterhalen. Haar netwerk werd ook bevraagd en betrokken. Uiteindelijk werd na het advies en de expertenopinie het meisje geloofwaardig geacht en werd ze erkend als vluchteling. (C. van Os (2018). Best Interests of the Child-Assessments for recently arrived refugee children: Behavioural and children's rights perspectives on decision-making in migration law, Rijksuniversiteit Groningen, pg 102-109).

Het hoger belang van het kind heeft een duidelijke en essentiële rol te spelen in het onderzoek naar de geloofwaardigheid, in de wijze waarop het gehoor wordt aangepakt, welke netwerken betrokken worden, in de flexibiliteit waarmee met antwoorden wordt omgegaan. Een begripvol onderzoek, op basis van geduld en vertrouwen is noodzakelijk.

De Procedurerichtlijn voorziet ook expliciet in de mogelijkheid van een dergelijk onderzoek, wat het nut hiervan onderstreept. Artikel 10.3 (d) Procedurerichtlijn voorziet in de mogelijkheid voor dossierbehandelaars om "advies te vragen van deskundigen over specifieke kwesties, zoals, kindgerelateerde kwesties."

Uw Raad heeft zelf ook verschillende malen aangedrongen op een lagere bewijslast voor minderjarige asielzoekers op basis van leeftijd: « Il convient de relever ensuite le jeune âge du requérant, qui est toujours mineur d'âge. Dans le cas de mineurs d'âge, il y a lieu de tenir une attitude prudente, étant donné que l'examen de la demande d'un « mineur [qui] n'a pas atteint un degré de maturité suffisant pour que l'on puisse établir le bien-fondé de ses craintes de la même façon que chez un adulte » impose « d'accorder plus d'importance à certains facteurs objectifs » (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, HCR, Genève, 1979, p 55, § 217). Les difficultés particulières soulevées par l'examen d'une demande introduite par un mineur peuvent dès lors amener, « sur la base des circonstances connues » « à accorder largement le bénéfice du doute » (op.cit.,p.56, §219). (...) Sur les motifs qui concernent les recherches dont le requérant ferait l'objet, le Conseil rappelle que le requérant était âgé de 12 ans au moment des faits et qu'en tout état de cause, les imprécisions relevées quant aux recherches dont il ferait l'objet ne suffisent pas à conclure que le récit relaté manque totalement de crédibilité. Partant il y a lieu de replacer les déclarations du requérant dans le contexte qui lui est propre, à savoir celui d'un mineur étranger non accompagné âgé de 12 ans au moment des faits et d'ethnie peule. Ainsi, s'il subsiste certaines imprécisions dans son récit, le Conseil estime que les déclarations du requérant présentent assez de cohérence et de consistance pour que lui soit accordé un large bénéfice du doute. » (CCE, arrest n° 69.096, 25 oktober 2011 - Zie ook in die zin: CCE, arrest n° 67.721, 30 september 2011; CCE, arrest n° 69.087, 25 oktober 2011; CCE, arrest n° 68.245, 11 oktober 2011; CCE, arrest n° 72.592, 23 december 2011; CCE, arrest n° 79.279, 16 april 2012; CCE, arrest n° 79.493, 18 april 2012, CCE,, arrest n° 90.233, 24 oktober 2012; CCE, arrest n° 87.204, 10 september 2012.)

Verzoeker werd daarenboven geen oprechte kans geboden om alles uit de kast te halen om aan te tonen wat hij wél wist over zijn regio.

Verzoekers raadsman wees er bij het eind van het gehoor op dat verzoeker nog een antwoord wenste te geven bij de vraag over overstromingen. Met betrekking tot die overstromingen werd overigens geen COI toegevoegd die aangeeft van welke andere overstromingen verzoeker op de hoogte had moeten zijn en de claim van verwerende partij ondersteunen.

Verzoekers raadsman wees er ook op dat verzoeker nog wilde uitleggen welke explosies er geweest waren in Qaryaghi.

Verzoekers raadsman wees erop dat er nog veel andere vragen konden gesteld worden om verzoekers herkomstkennis te testen, waaronder vragen over de natuurlijke omgeving, vragen over televisie en radio zenders, infrastructuur, et cetera.

Verzoeker wist dat er een schrijn was in Mehtarlam, en dat het schrijn van Baba Sahib is. Hij kent de weg van Shalatak naar Mehtarlam, en kent de plaatsen onderweg bij naam. Shamangal, Jugi brug, Jugi Kala, Khalakhel, Shorlakhon Kal, Karraho, Pashayi, ...

Hij kan zijn regio omschrijven. Hij weet dat er een berg is, dat er een weg en rivier zijn en welke dorpen aan de overkant van de rivier liggen : Dubai, Haidarkhani en Latifabad.

Hij weet dat de Alishang en Alingar rivier er samenvloeien, in het dorp Molayan, in de buurt van de Jugi brug.

Hij weet in welk richting hij bad, naar de rivier toe. Hij weet dat Alishang en Alingar districten zijn, net als Qaryaghi.

Hij weet welke andere bevolkingsgroepen in Mehtarlam wonen. Hij weet welke stammen er wonen en op welke plaatsen en hij weet dat Tarakhel ook Mami Kala genoemd wordt.

Hij weet dat er aardappelen en bloemkool verbouwd worden, sla, kandana, tarwe, maïs. Hij kent drie talibancommandanten uit de regio bij naam.

Hij kent de voormalige gouverneur, Dr. Abdullah, en weet dat hij is omgekomen in een aanslag. Hij weet wie de huidige gouverneur is.

Hij weet wie de politiechef is, wie Hazrat Ali is, wie de huidige politiechef is

Hij weet dat er recent twee overstromingen hebben plaatsgevonden. Hij weet dat ze twee bruggen gebouwd hebben in Qaryaghi.

Hij kent de Afghaanse kalender niet, maar hij kent ook de westerse kalender niet. Hij kent geen data. Zijn tijdsitueringen tonen trouwens goed aan dat hij geen enkel besef van tijd heeft.

Verzoeker dient et voordeel van de twijfel dient te genieten en er moet geoordeeld worden dat verzoeker recent afkomstig is uit zijn dorp. Immers UNHCR stelt duidelijk in haar richtlijnen dat "If the facts of the case cannot be ascertained and/or the child is incapable of fully articulating his/her claim, the examiner needs to make a decision on the basis of all known circumstances, which may call for a liberal application of the benefit of the doubt » (UNHCR, Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees,, §73; <http://www.unhcr.org/publications/legal/50ae46309/guidelines-international-protection-8-child-asylum-claims-under-articles.html>).

Ondergeschikt aan het bovenstaande, wenst verzoeker nog te wijzen op RvV arrest nr. 176408 van 17/10/2016 waarin gesteld wordt dat twijfel over recent verblijf het onderzoek ten gronde niet in de weg mag staan wanneer er geen twijfel over nationaliteit is:

"Niettegenstaande de commissaris-generaal op 29 maart 2016 een nieuwe beslissing nam waarbij de asielaanvraag van verzoeker ditmaal wel in overweging wordt genomen dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voorbij gaat aan het gewijsde van het arrest van 29 februari 2016 waar er gesteld wordt dat er geen onderzoek werd gedaan "naar de omstandigheden en de veiligheidssituatie in het land van herkomst, in casu Afghanistan, en zonder dat wordt nagegaan of verzoeker al dan niet een vestigingsalternatief heeft in één van de grote steden nu uit het bevel blijkt dat ook de Dienst Vreemdelingenzaken niet twijfelt aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Hoewel verweerder geheel terecht vaststelt dat verzoeker zijn afkomst uit de provincie Nangarhar niet aannemelijk heeft gemaakt, twijfelt hij niet aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Gelet op het gestelde in voormeld arrest van 29 februari 2016 kon worden verwacht dat verweerder een onderzoek zou gevoerd hebben naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst teneinde na te gaan of verzoeker beschikt over een intern vestigingsalternatief in geval van een terugkeer naar Afghanistan."

Verwerende partij twijfelde in de bestreden beslissing niet aan het feit dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit. Verwerende partij twijfelt wel aan de recente herkomst van verzoeker. Gelet op het arrest nr. 176408 van Uw Raad, diende verwerende partij een onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in Afghanistan, om na te gaan of verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in het geval van een terugkeer. Verwerende partij liet dit echter na.

Voorts is ook RvV arrest nr. 179165 van 9 december 2016 relevant. Hierin oordeelde uw Raad dat voor een 14-jarige asielzoeker van Somalië de herkomstcheck onaangepast is aan de leeftijd, en dat door te focussen op recent verblijf er een gebrekkig onderzoek naar nood internationale bescherming gevoerd werd:

"Ten overvloede weze aangestipt dat de medewerkingsplicht, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de voormelde Procedurerichtlijn "verplichtingen van verzoeker", in- houdt dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen zo- als vermeld in artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn vast te stellen. Daargelaten de vraag of de voormelde artikelen directe werking hebben en zouden zijn omgezet in nationaal recht, blijkt uit dit voormelde artikel 4, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn dat lidstaten onder meer mogen verlangen dat de verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn "land(en) en plaats(en) van eerder verblijf" voorlegt. De verplichting om mee te werken onder meer voor wat betreft de vaststelling van de plaats of plaatsen van eerder verblijf, vereist echter niet dat de verzoeker moet aantonen "rechtstreeks" uit een bepaalde regio te komen. Bovendien maakt de plaats van eerder verblijf slechts een van de relevante elementen uit om het verzoek te beoordelen blijkens artikel 4. lid 1 iuncto lid 2 van de Kwalificatierichtlijn zodat een bijzonder zwaar gewicht toekennen aan de plaatsen van eerder verblijf al naargelang het geval kan aanleiding geven tot een partieel en dus onvolledig onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in geval van terugkeer."

Het is niet enkel de geloofwaardigheid die soepeler dient beoordeeld te worden in functie van het hoger belang van het kind.

Het blijkt ook uit de eerste individuele beslissing van het VN- Kinderrechtencomité hoe het hoger belang van het kind en het IVRK essentieel zijn in de beoordeling van de nood aan bescherming, de kwalificatie van handelingen als vervolging en/of ernstige schade.

In 'Views adopted by the Committee on the Rights of the Child under the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on a communications procedure in respect of communication No. S/2016' haalt het Comité General Comment No. 6 aan omtrent het non- refoulement beginsel t.o.v. kinderen., en artikel 6 en 37 van het IVRK:

"77.5 The Committee recalls in that respect its General Comment No. 6 that States shall not return a child to a country where there are substantial grounds for believing that there is a real risk of irreparable harm to the child, such as, but by no means limited to, those contemplated under articles 6 and 37 of the Convention; and that such non-refoulement obligations apply irrespective of whether serious violations of those rights guaranteed under the Convention originate from non-state actors or whether such violations are directly intended or are the indirect consequence of action or inaction."

Het Comité stelt dat het risico op ernstige schendingen dient onderzocht te worden op een leeftijdsspecifieke wijze, en met respect voor het verband tussen mensenrechten en vluchtelingenrecht, en dat de eigenlijke definitie van wie een vluchteling is op een leeftijdsspecifieke wijze moet geïnterpreteerd te worden:

"The assessment of the risk of such serious violations should be conducted in an age and gender-sensitive manner.¹⁴ In this sense, the Committee recalls that "when assessing refugee claims (...), States shall take into account the development of, and formative relationship between, international human rights and refugee law, including positions developed by UNHCR in exercising its supervisory functions under the 1951 Refugee Convention. In particular, the refugee definition in that Convention must be interpreted in an age and gender-sensitive manner, taking into account the particular motives for, and forms and manifestations of, persecution experienced by children (...)"

Het Comité herhaalt dat het hoger belang van het kind een eerste overweging dient te zijn in dergelijke dossiers, en dat dergelijke beslissingen, binnenin een procedure met voldoende bescherming, dienen te verzekeren dat het kind na terugkeer veilig zal zijn en voorzien zal zijn van de juiste zorg en genot van rechten:

11.8 The Committee recalls that the best interests of the child should be a primary consideration in decisions concerning the return of a child, and that such decisions should ensure- within a procedure with proper safeguards- that the child, upon return, will be safe and pro- vided with proper care and enjoyment of rights."

Hoe het Comité dat dan in het concrete geval invult is door te eisen dat de specifieke en persoonlijke context, naast het hoger belang van het kind in licht van de aangetoonde risico's die er zijn onderzocht wordt, en dat het voorzorgsprincipe dient gehuldigd te worden dat bij twijfel bescherming dient geboden i.p.v. ontzegd te worden:

"However, the Committee observes that:

a) The RAB limited its assessment to a general reference to a report on central and southern Somalia, without assessing the specific and personal context in which the author and her daughter would be deported and without taking the best interests of the child into account, in particular in light of the persistently high prevalence of female genital mutilation in the Puntland State of Somalia and the fact that the author would be returned as a single mother, without a male supporting network;

b) The State party has argued that the author, by having left Somalia, appears to be an independent woman with considerable personal strength who must be able to resist any social pressure and thus be able to protect her daughter from female genital mutilation. However, the Committee notes that the author 's departure could similarly be understood as an inability to resist pressure. In any event, the Committee considers that the rights of the child under article 19 of the Convention cannot be made dependent on the mother's ability to resist family and social pressure, and that State parties should take measures to protect the child from all forms of physical or mental violence, injury or abuse in all circumstances, even where the parent or guardian is unable to resist social pressure;

c) The evaluation of a risk for a child to be submitted to an irreversible harmful practice such as female genital mutilation in the country to which he or she is being returned should be adopted following the principle of precaution, and where reasonable doubts exist that the receiving State cannot protect the child against such practices, State parties should refrain from returning the child.

11.9 The Committee therefore concludes that the State party failed to consider the best interests of the child when assessing the alleged risk of the author 's daughter to be subjected to female genital

mutilation if returned to the Puntland State of Somalia, and to take proper safeguards to ensure the child's wellbeing upon return, in violation of articles 3 and 19 of the Convention"

Verskillende rapporten geven aan welke problemen Afghaanse jongeren wacht bij terugkeer. Bijna altijd werden er schulden gemaakt om het migratieproject te volmaken en konden die schulden bij terugkeer niet ingelost worden, wat gepaard gaat met stigma en schaamte maar ook met wrevel en geroddel. Daar bovenop worden er door de Afghaanse gemeenschap vragen gesteld of de persoon die terugkeert niet 'besmet' is geraakt door het Westen en nog wel moslim is. Dit gaat gepaard met exclusie, discriminatie en geweld. Deze dynamiek wordt enkel nog versterkt indien de persoon die terugkeert een heel ander beeld heeft over bv familie- eer en zich niet meer wenst of er niet meer in slaagt te conformeren.

In het rapport van het Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC), 'Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan' van november/december 2011 wordt deze problematiek als volgt aangekaart:

"Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries- cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization. Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionistic. They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more.' (p 107-109)"

In een rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008 (Refugee Review Tribunal AUSTRALIA RRT RESEARCH RESPONSE Research Response Number: AFG33041 Country: Afghanistan Date: 29 February 2008) wordt er gesteld dat personen die seculiere opvattingen uiten lastig gevallen en bedreigd:

'An RRT Research Response of March 2004 looks at the question of whether people of a secular outlook, or who have turned away from Islam, have faced harm in Afghanistan:

The sources consulted suggest that there are some people of secular outlook in Afghanistan, particularly in Kabul, who are expressing their opinions. However, there have been incidents where such people have faced harassment and threats"

En verder: "The coordinator of UNAMA's Civil Affairs Branch believed that Muslims behaving in a secular manner are in latent danger of reprisals. Non-Islamic/secular conduct is not acceptable in Afghanistan today. Depending on the political development, non-Islamic conduct may cause repercussions in the future, first and foremost in Kabul."

Uit recenter onderzoek blijkt dat verwesterd zijn bijzonder problematisch is voor terugkeerders.

Het eerste rapport dat in die zin vermeld wordt is UNHCR, Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, October 2012: "Westernization

An area of difficulty on which wider research, Kabul-based professionals and experiences of young people concur is the problem of being associated with the West, either ideologically or in terms of wealth. It appears that the longer the young person has been away, and the further they have travelled, the more they are viewed with suspicion by other Afghans. The risks for people suspected to be ideologically aligned with, working or spying for the International Security Assistance Force (ISAF) are well documented.

It is reported that individuals accused of 'spying' on behalf of international military forces have been executed by anti-government groups (UNHCR 2010), and the United Nations Security Council documented the case of a 15 year old boy abducted from a mosque and killed by the Taliban for the same reason (UN Security Council 2011). A member of the ISAF, responsible for training Afghan interpreters, told us that these young people and men found themselves in danger unless they were able to "completely hide the fact that they have been working for ISAF" (API 3).

This challenge is particularly aggravated for young people who are not able to reintegrate in Kabul, and have to return to the provinces to look for family members there, as this issue is "less problematic in Kabul, but is a problem in the provinces, if you are seen as not being Afghan" (AP3). Another confirmed

a "higher risk in terms of people thinking that you had aligned with the West in some way" (AP9). An Afghan professional had experienced this difficulty with a returnee in her own family, telling us; Last year, one of my brothers had to come back to Afghanistan from America, but he couldn't go to our province, because the Taliban would say to him 'You come from America, don't you have money for us?' And if you say no, they will think you are a spy. The Taliban know who 'ordinary' people are, and who has come from Europe or is working for the government or an INGO - they have information about everything... these boys are safer if they stay in Kabul... but they do also have spies there and they ask about people who are working with US/UK organizations or who have come back. In my province the Taliban have said that if you are working for an INGO you should not come back to the province if you want to be safe (AP5) The challenges of perceived westernization can also be of a religious nature. Several young people interviewed had been accused of not taking their Muslim faith seriously enough on return. The same Afghan professional explained that;

If they return to Afghanistan and are not praying properly, people say 'see that they have come back from the West and they are not praying or going to the mosque anymore', and they will say that they are not Muslim any more, and they will blame them, and blame the family for sending them away for money (AP5).

Another professional told of young people she knew, who had decided they did not believe in God anymore, but still attended the mosque for these reasons. Of course, if a returnee has not just neglected their practice of Islam, but is believed to have (or truly has) converted to Christianity, widely perceived to be a 'western' religion, the risks are heightened. One UK-based young person told us "of course, it is more dangerous if you have lived in UK, because the Taliban will ask you 'why did you go there? You want to be a Christian?' They will think you are a Christian and they kill Christians. I have heard some stories about this from two of my friends who were sent back?" (YP1).

One of the professionals told us of a young returnee she knew who told her that he had converted to Christianity but "now has to re-submit to the Islamic practice – this is one of the things people look for, because one of the fears that people have here is that people who go abroad convert, so they are watching returnees" (AP8). Although UKBA have at times argued that converts can keep a low profile, she stressed that this "is not an acceptable answer – this boy knows he has to be seen to be actively practicing Islam regardless of what is in his mind or heart" (AP8).

The final risk of being associated with the West, is being perceived to be wealthy. Babak (2010) notes the risk of kidnap or robbery for those demonstrating signs of wealth, and Afghanistan-based professionals and young people agreed that suffering violence as a result of perceived riches was a problem.

Several returned young people had been mugged, and one UK professional told us of a boy she had remained in touch with who had told her that "there are people who hang around at the airport waiting for flights from Europe, to then target them for muggings because they think they are rich" (UKP10). Another young person, whose story is told first hand in the box below, experienced extreme difficulties, including kidnap and beatings, because of his association with the UK. (...)

All professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK. One told us that almost every young person who comes back falls into pretty serious depression from life circumstances. I see such listlessness, a kind of abandonment of any desire to live. The mental health problems so many Afghans have are exacerbated because they have tasted freedom and modernity and it's very hard to go back from that. (AP8).

Another confirmed that "returnees are going into what is already a highly challenging situation - but they have been exposed to another world and are being forced to accommodate a new situation. The shock and consequent depression are often acute" (AP2). Another simply stated that the young people she had seen "have no hope - they have lost hope for their country" (AP7).

One young person who had been forcibly removed to Afghanistan explained that;

After going through this many problems and suffering it had a great mental and health effect on my daily life. I don't know how I can express it but try to think and imagine how much life and day to day living can change. You will face big problems trying to learn and trying to accept and also trying to forget the past, which is hard. The health effects are that I become weak a person inside and outside.

It causes my mind to let fear drive me, and sometimes I wake up in the middle of the night and I see all my body shaking. (Young person in Afghanistan who wishes to remain entirely anonymous.)"

Terugkeerders zijn dus bijzonder kwetsbaar door hun associatie met het Westen. Er wordt vermoed dat ze zich bekeerd hebben en ze worden constant in de gaten gehouden of ze wel nog islamitisch genoeg zijn. Daarnaast zijn ze ook bijzonder kwetsbaar omdat de cultuurshock hen ernstige psychologische problemen oplevert. Ze worden onthaald op achterdocht, geweld en criminaliteit.

Dit wordt bevestigd in onderzoek van Schuster en Majidi (Liza Schuster & Nassim Majidi, *What happens post-deportation? The experience of deported Afghans*, *Migration Studies*, mei 2013):

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed" (2006: 4, see also Alpes 2012). 13 An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge it is through re-migration. A focus group with young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227). Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives: They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir ... all sorts of insults. Another deportee - Habib - returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)"

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat (Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) *Deportation Stigma and Remigration*, *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 41:4, 635-652:

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individual's behaviour abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favour. Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings- this will increase resentment within the family."

"The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'(...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contamination could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family; or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure – although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013)"

In arrest nr. 136 360 van 15 januari 2015 van de Raad werd een jongeman erkend uit Kaboel die lange tijd afwezig is geweest uit Afghanistan en op die gronden en zijn kwetsbaarheid een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling liep bij terugkeer.

In de UNHCR richtlijnen van 19 april 2016 wordt er een apart risicoprofiel voorzien voor 'verwesterde' Afghanen die terugkeren:

"AGEs reportedly target individuals who are perceived to have adopted values and/or appearances associated with Western countries, due to their imputed support for the Government and the international community. 255 There are reports of individuals who returned from Western countries having been tortured or killed by AGEs on the grounds that they had become "foreigners" or that they were spies for a Western country.256 Individuals who fall under other profiles, such as profile Le (humanitarian workers and development workers) and profile 1.e (women in the public sphere) may

similarly be accused by AGEs for having adopted values and/or appearances associated with Western countries, and may be targeted for that reason."

In de voetnoten bij dit stuk wordt daar dieper op ingegaan:

"255 Young people with Western connections and mannerisms are reportedly at risk of being mistaken for collaborators with the government and the international community. Bureau of Investigative Journalism, *From Kent to Kabul: The Former Asylum Seeking Children Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://labs.thebureauinvestigates.com/from-kent-to-kabul/>. See also BBC, *The Young People Sent Back to Afghanistan*, 17 July 2015, <http://www.bbc.com/news/magazine-33524193>. The Refugee Support Network (RSN), which tracked a group of young men returned from the United Kingdom to Afghanistan, found that, "In some cases, young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a returnee has put them at considerable risk of violence. " RSN, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, April 2016,(...) Returnees reportedly face a general assumption that they have become 'westernized' or 'anti-Islamic' in Europe. PRIO, *Can Afghans Reintegrate after Assisted Return from Europe?*, July 2015, (...). A former Afghan army soldier who applied for asylum while he attended a military training in the USA was granted asylum by the Board of Immigration Appeals (BIA). The BIA was reported to have held that the fact that the former soldier had attended training in the USA would put him at risk on return to Afghanistan, as the Taliban would likely impute pro-government opinions to him. Reuters, *Former Afghan Soldier Who Fleed U.S. Training Granted Asylum: Lawyer*, 30 June 2015, <http://www.reuters.com/article/us-usa-afghanistan-asylumidUSKCN0PA2XT20150630>.

256 An Afghan asylum-seeker deported from Australia was reportedly accused of being a spy and tortured when he was captured by the Taliban and it was discovered he had pictures from Australia on his phone. *The Saturday Paper*, *Taliban Tortures Abbott Government Deportee*, 4 October 2014, <https://www.thesaturdaypaper.com.au/news/politics/2014/10/04/taliban-tortures-abbott-governmentdeportee/14123448001068>. An Afghan-Australian man travelling between Ghazni province and Kabul was reportedly killed by the Taliban after being singled out on a bus and accused of being a foreigner. *The Guardian*, *Sayed Habib Musawi 'Tortured, Killed by Taliban Because He Was Australian'*, 30 September 2014, <http://www.theguardian.com/world/2014/sep/30/sayed-habib-musawi-tortured-killed-by-taliban>"

Een tweede publicatie werd hier ook boven in de noot vermeld, met name het rapport van Refugee Support Network, *After Return: Documenting The Experiences of Young People Forcibly Removed to Afghanistan*, van april 2016, waaruit het volgende blijkt:

"Seven young returnees reported incidents in which other young people were targeted simply because they were a returnee, and an additional two articulated their perception that being a returnee puts individuals at particular risk of attack. Young returnees believed that this was because, in the eyes of the Taliban and local residents alike, "those who have gone to European countries and now have come back are spying for those countries" (R17, ILD).

Another explained that: "My uncle lives in one of the suburbs of Jalalabad city and whenever I plan to go and meet him he says it is dangerous for me to go there. Because Taliban are active in those areas and I can be a soft target for them [...] The other very problem is the fear of abductions for ransom, if they know you have come from a foreign country like UK, and then it can be dangerous for you. Most of the time when somebody asks me where have I come from, I say Pakistan." (R24, IAR)

Data collected demonstrates that in many cases, these fears are not unfounded. Seven examples are cited of specific incidents arising due to returnee status. In one case, a young returnee was held up at gunpoint by someone who said, "we know you have come back from UK" (R06, ILD), a second knew of a "guy [who] had returned from UK voluntarily and [who] was kidnapped in our area" (R13, IAR), while a third was warned by relatives not to return to his home province because his "life would be in danger if the militant extremist find out I have been to UK and have returned back. They don't know what deportation means! They would kill me on the spot calling me infidel and spy" (R25, ILD).

A fourth young person told of the abduction by the Taliban of an older returnee interpreter working with ISAF, and a fifth of the killing of another older returnee affiliated with the ANA. Two examples were given of former unaccompanied minors being killed for having spent time in a European country.

In one case, a returnee told of his anxiety after: "[A] boy who was also deported from UK was killed in our area. He had newly arrived from UK and was living peacefully with his family until people found out about him, though he did not have any enemy at that time. But he was badly targeted standing in front of a mosque in the village he was living. I participated in his funeral and Fatiha." (R14, ILD)

Another young person was particularly distressed as he recounted the killing of his friend, a young returnee from Norway, explaining: "I have just made one friend here. [...He] told me I can't stay here, I

will go back to EU. I told him not to go, but he was arrested by Taliban on way to Iran on the way to Kandahar - between Ghazni and Kandahar - and they killed him because he had all his international papers and bank card on him. They killed him by cutting his head off and putting it on the street." (R15, ILD)"

In de richtlijnen van UNCHR van 30 augustus 2018 wordt dit als risicoprofiel hernomen.

Recent vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van het CGVS o.a. omdat het risico voor verwesterde terugkeerders niet grondig werd onderzocht:

"De Raad meent dan ook dat in casu door verweerder grondig onderzoek is aangewezen, wat betreft het risico voor terugkeerders waaraan door de Afghaanse maatschappij de eigenschap van verwesterd kan worden toegeschreven. Indien hieromtrent reeds onderzoek is gebeurd door verweerder, dan dient dit te worden overgemaakt aan de Raad. In het bijzonder heeft de Raad nood aan een grondig onderzoek van verweerder van de vraag of actueel kan gesteld worden dat het verblijf in Kaboel van een jongeman zoals verzoeker, waarvan de Raad aanneemt dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking, een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade kan inhouden." (RvV 26 januari 2017, nr. 181.307.)

Tenslotte meent verzoeker dat het nieuwe rapport van Asylos, genaamd Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul van augustus 2017 een meerwaarde kan bieden in de beoordeling van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Hieruit blijkt duidelijk dat het initiële ontvangst reeds woelig verloopt: "Many returnees report being verbally abused by the police and by custom officers at the airport." (p. 15) Het begint reeds bij de attitude van de Staatsorganen tegenover de teruggekeerde Afghanen. "state authorities perceive young male returnees as a security threat as the lack of education or job opportunities mean that they can easily turn to drug trafficking or are considered soft targets for recruitment by armed non-state actors." (p. 18)

Dit vertaalt zich in het onthaal door de samenleving, dewelke eveneens niet met open armen gebeurt. Er wordt meermaals gesproken over stigma, discriminatie en diepgewortelde schaamte. Dit gaat vaak zelfs verder dan dit, waarbij de samenleving de teruggekeerde individuen percipieert als zijnde criminelen. In bepaalde gevallen kan dit zelfs de dood tot gevolg hebben.

"Dr Anicée Van Engeland further elaborates in more detail about returnees' relationship with their families when they are returned to Afghanistan.

"For many a returnee brings shame: families who sent a young man abroad expect success and remittances. This is why families sacrifice everything they have - houses, lands, cattle- for one member of the family, usually a young male, to go abroad and provide for everyone. By doing so, I have seen fathers taking the risks of having to sell his daughter into slavery if the son sent abroad didn't succeed. A return is therefore equivalent to failure. There is little compassion for the hardship these young men have encountered, and no understanding for their fears or anxiety. This is adds up to their stress: not only are these returnees often traumatized, they cannot share their stories with their family, friends and community. Besides, anyone who has become different during the trip abroad will be rejected by society: speaking with an accent, engaging into conversation when not talked to, dressing differently, going to the gym, using skype to speak to friends abroad are all examples I have encountered that have justified family exclusion. This is why many young men don't return back home: they know they are not welcome. They prefer living in slums or be homeless than face disapproval. This is also what feeds the revolving-door scenario: I met young men who were at their third at- tempt, and swore they would come again as they had nowhere to go [...]" (Asylos , Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul van augustus 2017, pg. 45)

"A survey found out that 72% of young Afghans have witnessed the loss of a family member. Families and communities are often torn apart for ethnic, political and war reasons. It is therefore not uncommon to find Afghans who have severed ties with their families and communities, or have been separated, willingly or not, and find themselves without any support. Returnees fall under this category: a documentary demonstrates that returnees, whether they suffer from mental health issues or not, are isolated and tend to become homeless: it is almost impossible for them to go back where they lived as returning would be a death sentence. Most asylum-seekers we interviewed during our UNHCR survey explained they would never go back home to their family if deported; they all stated they would attempt the journey again rather than go back to their family and communities. Part of the issue is the danger they would face when going home.

Another issue lies with honour: families and communities made a lot of sacrifices for these asylumseekers to leave the country. It makes it impossible for an individual to go back home without being successful. Such conception of honour might be difficult for us to apprehend but they explain why many returned Afghans end up being homeless or commit suicide. Those who have mental health problems face a double punishment: not only are they lonely, they also suffer from mental health disorders that will impact their interaction with others: there is a stigma associated with mental health problems. Returnees suffering from mental health disorders can sometimes be abandoned by their families: shame is often associated with mental health troubles as disorders are thought to be the result of demons (djinn) that have taken over an individual. As a result; some families chase the family member suffering from mental health issues or lead him to be chained in front of a shrine. Others are left to beg in the streets. In such circumstances, returnees become extremely vulnerable, as not only do they suffer from mental health issues; they are also unable to provide for themselves. They then become prey for drug traffic, prostitution, human smugglers, warlords or the Taliban." (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)"

"Dr Anicée Van Engeland also describes how young returnees to Kabul are prone to recruitment by non-state actors.

"Kabul is prone to recruitment. The Taliban and other non-state actors have, so far, largely recruited from non-urban and remote areas; they are turning now to urban areas. This is explained by the fierce recruiting competition between different non-state actors and the arrival of ISIS on the scene. There is a dire need for fresh fighters as most young males living in non-urban areas have departed when faced with the risk of being recruited. They either left for larger cities or went abroad. This is why groups like the Taliban now take the risk to recruit inside cities, and this is where many returnees hide. The recruitment takes all forms and happens everywhere. Besides, the young men who are returned and sent to Kabul (or any other large city) soon face unemployment because of the lack of community and family support. These children, adolescents and young adults often become homeless or drug addicts and are vulnerable to recruitment by non-state actors. This explains the presence of the Taliban inside Kabul and other cities: the Taliban know they can prey on easy targets, namely youngsters freshly arrived, lost and vulnerable. In some areas, the Taliban and ISIS now offer a salary to new recruits; in a country where unemployment is rampant, young men who have been re-turned could be tempted to join an armed group. " (Source: Dr. Anicée Van Engeland, written Expert Opinion, 11 June 2017)" (Asylos, Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul van augustus 2017, pp 46-47)

Verzoeker verwijst ook naar RvV arrest nr. 196 023 van 30 november 2017 en arrest 196 024 van 30 november 2017, waarin ernstige vraagtekens worden geplaatst bij de veiligheid in Kaboel, en het 'onthaal' en veiligheidssituatie van jonge Afghanen die als verwesterd kunnen worden beschouwd, wat had moeten leiden tot een grondiger en beter onderzoek door verwerende partij, hetgeen hier hoegenaamd niet gebeurd is.

Verzoekende partij meent dat zij vanwege haar specifieke situatie en individuele omstandigheden in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling of toch minstens om de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen.

Verzoeker wijst er ten slotte nog op dat uit onderzoek blijkt dat de Nederlandse taalrol van Uw Raad specifiek voor beroepen in volle rechtsmacht voor NBMV's in 96 procent van de gevallen de beslissing van het CGVS bevestigt. In 4 procent van de gevallen wordt de beslissing hervormd. Terwijl op de Franse taalrol er slechts in 57 procent van de gevallen bevestigd wordt, er 23 procent van de gevallen hervormd wordt en er in 20 procent van de gevallen vernietigd wordt (E. Desmet, Minderjarige in de volle rechtsmachtprocedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2018, nr. 3, pg. 202, fig.6). Een diepgaandere toepassing van het hoger belang van het kind als procedurele garantie, de onderzoeksplicht, en als substantieel recht, dringt zich dan ook op."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een arrest van het "UK Court of Appeal" van 27 juli 2017 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 13 van het EVRM en de artikelen 4, 17, § 2, en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) verzoeker allerm minst zicht biedt op zijn leefsituatie en die van zijn familie in Afghanistan, dat (ii) verzoeker de verdwijning van zijn broer, na de dood van zijn vader de enige kostwinner, allerm minst aannemelijk gemaakt heeft, dat (iii) verzoeker zeer opmerkelijke uitspraken doet over het huwelijk van zijn zus en haar verblijfplaats, dat (iv) verzoekers kennis van zijn directe omgeving een zeer ingestudeerd karakter vertoont, dat (v) verzoeker over zijn dagelijkse

bezigheden allerminst doorleefde verklaringen aflegt, dat (vi) verzoeker bijzonder weinig kan vertellen over de landbouw in zijn regio, dat (vii) ook verzoekers kennis over overstromingen in zijn district en in de provincie zeer opmerkelijke leemtes vertoont, dat (viii) ook verzoekers kennis van persoonlijkheden uit zijn regio allerminst ver reikt, en dat (ix) verzoekers kennis van de Afghaanse kalender geheel onbestaande is. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de verzoeker om internationale bescherming toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn verzoek, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop

hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker voorhoudt in het jaar 2001 geboren te zijn in het dorp Shalatak, in het district Mehtarlam van de provincie Laghman en er heel zijn leven te hebben gewoond tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in 2015 (adm. doss., stuk 23, verklaring DVZ; stuk 9, Notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2018, p. 6). Er kan van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij de kennis heeft waaruit kan blijken dat hij aldaar opgegroeid is en bijna 15 jaar heeft gewoond. Voorts verklaarde verzoeker slechts een jaar naar school te zijn gegaan (adm. doss., stuk 9, Notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2018, p. 5). Er wordt van verzoeker niet verwacht dat hij over een bijzonder gedetailleerde kennis beschikt over de geografische, de (socio-)politieke aspecten en de veiligheidssituatie van Afghanistan, maar wel dat zijn kennis overeenstemt met wat kan worden verwacht van iemand met zijn profiel. Derhalve kan worden aangenomen dat verzoeker over afdoende kennis beschikt over zijn beweerde streek van afkomst en dat hij middels coherente verklaringen kan aantonen dat hij er zijn hele leven verbleven heeft.

Daarbij kan er nog op worden gewezen dat artikel 14 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 als volgt luidt:

“§ 1. Het gehoor van de minderjarige vindt plaats in omstandigheden die een passende geheimhouding waarborgen.

§ 2. Tenzij de ambtenaar van oordeel is dat de aanwezigheid van andere personen noodzakelijk is om over te gaan tot een adequaat onderzoek vindt, in voorkomend geval, het gehoor van de minderjarige alleen plaats in aanwezigheid van de ambtenaar, de minderjarige, de persoon die over hem het ouderlijk gezag, de bijzondere voogdij bepaald door de Belgische wet, of de voogdij krachtens de nationale wet uitoefent, een tolk, de advocaat van de minderjarige en één enkele vertrouwenspersoon.

§ 3. Om redenen eigen aan het onderzoek van de aanvraag of om vertrouwelijkheidsredenen, kan de ambtenaar zich verzetten tegen de aanwezigheid van de vertrouwenspersoon op het gehoor van de minderjarige.

§ 4. Het hogere belang van het kind is een doorslaggevende overweging die de Commissaris-generaal en zijn ambtenaren moeten leiden tijdens het onderzoek van de asielaanvraag.”

Artikel 24 van het Handvest bepaalt het volgende:

“De rechten van het kind:

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

De toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag (...).”

(cf. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, *Pb. C.* 14 december 2007, afl. 303, 17).

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) nader te bekijken. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag het volgende:
“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.” (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/5, § 12).

Het VN Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is (UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, § 1), 29 mei 2013, CRC/C/GC/14, §§ 6 en 36-37). Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregulering. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoeksplicht worden opgevat.

Waar verzoeker wijst op zijn kwetsbaar profiel van niet-begeleide minderjarige asielzoeker, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een voogd werd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de procedure voor internationale bescherming. Ook werd verzoeker op 9 mei 2018 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Verzoeker beweert weliswaar dat de vraagstelling van deze *protection officer* onaangepast en onduidelijk was, doch na een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van 9 mei 2018, die zich in het administratief dossier bevinden, meent de Raad dat verzoeker hierin niet kan worden gevolgd. Hieruit blijkt immers dat aan verzoeker korte, eenvoudige vragen werden gesteld en dat, waar nodig, vragen werden herhaald of verduidelijkt. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts niet dat de *protection officer* niet over voldoende ervaring, empathie en tact zou beschikken om verzoeker te verhoren. Verzoeker verwijt de *protection officer* voorts geen rekening te hebben gehouden met de omstandigheid dat hij geen enkel besef van tijdsverloop heeft, doch uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkel van de argumenten betrekking heeft op vastgestelde anachronismen in verzoekers verklaringen. Er wordt dan ook niet ingezien waarom de *protection officer* van het CGVS daarbij opheldering diende te vragen. Uit de door verzoeker aangehaalde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS blijkt dat er soms verwarring heerste, doch uit de bijvragen die de *protection officer* stelde, blijkt duidelijk dat deze die verwarring trachtte uit te klaren. Zo werd duidelijk dat verzoeker verklaarde dat zijn dorp op 15 of 20 minuten wandelen lag van Mehtarlam en niet van Qarghayi, zodat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden kon stellen dat verzoekers verklaringen niet stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat verzoekers dorp minstens 10 kilometer van Mehtarlam vandaan ligt (adm. doss., stuk 21, map met ‘landeninformatie’, nr. 2).

Waar verzoeker wijst op zijn beperkte cognitieve vaardigheden, wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat uit de desbetreffende door verzoeker neergelegde brief van het CLB blijkt dat verzoeker over zeer beperkte cognitieve leermogelijkheden beschikt, doch dat hieruit niet kan worden afgeleid dat zijn cognitieve leermogelijkheden dermate beperkt zouden zijn dat hij niet in staat zou zijn om deel te nemen aan een persoonlijk onderhoud bij het CGVS of dat van hem niet mag worden verwacht dat hij kan antwoorden op essentiële en eenvoudige kennisvragen inzake zijn voorgehouden regio van herkomst in zijn eigen moedertaal. Dit wordt verder als volgt toegelicht:
“Uit het document blijkt dat drie ‘subtests’ gebruikt werden. Meer bepaald werd uw vermogen om puntenreeksen, code en analogieën op te lossen getest. Er kan evenwel niet zonder meer uit afgeleid worden dat een lage of beneden gemiddelde score op deze vaardigheden betekent dat u niet in staat zou zijn om tijdens een gehoor het gesprek te volgen in uw eigen moedertaal, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen of afdoende accuraat te antwoorden.”

Evenmin kan hieruit afgeleid worden dat u niet in staat zou zijn om elementaire gegevens over uw herkomststreek, waar u bovendien uw hele leven zou hebben gewoond, correct weer te geven."

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening heeft gehouden met de minderjarige leeftijd en de beperkte cognitieve vaardigheden van verzoeker en aldus de nodige voorzichtigheid heeft getoond bij de beoordeling van dit dossier. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar rechtspraak van de Raad en van het Britse Court of Appeal. Bovendien dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Vervolgens merkt de Raad op dat de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Mehtarlam, gelegen in de provincie Laghman.

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat, gezien hij een minderjarige asielzoeker is met een leerstoornis, voor hem een lagere bewijslast dient te worden gehanteerd, zonder *in concreto* aan te tonen dat *in casu* de kennis die van hem wordt verwacht niet overeenstemt met zijn profiel, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij ook kwetsbaar is als iemand met psychische problemen, wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkel stuk heeft aangebracht waaruit deze psychische problemen blijken.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij geen oprechte kans heeft gekregen om alles uit de kast te halen om aan te tonen wat hij wel wist over zijn beweerde regio van herkomst, nu hij nog een antwoord wenste te geven bij de vraag over de overstromingen en nog wilde uitleggen welke explosies er waren geweest in Qaryaghi. De in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen, ook wanneer geen rekening wordt gehouden met het motief inzake de overstromingen - waarvan verzoeker terecht stelt dat hierover geen informatie terug te vinden is in het administratief dossier - volstaan evenwel om vast te stellen dat verzoeker zijn herkomst uit het district Mehtarlam, gelegen in de provincie Laghman, niet aannemelijk maakt. Om tot een gedegen beoordeling te komen over de werkelijke herkomst van verzoeker, lijkt het de Raad overigens nuttiger dat de commissaris-generaal het initiatief neemt om verzoeker te peilen naar diens kennis over de regio vanwaar hij beweert afkomstig te zijn, eerder dan dat hij verzoeker zonder meer zou laten afdrammen wat hij hierover weet of heeft ingestudeerd.

De kennis die verzoeker wel kan aantonen, zoals (onder meer) de omstandigheid dat hij wist dat er een schrijn was in Mehtarlam en dat het schrijn van Baba Sahib is, zijn kennis van de weg van Shalatak naar Mehtarlam, van de plaatsen onderweg, van een berg, een weg en een rivier, van de dorpen aan de overkant van de rivier, en van waar de rivieren Alishang en Alingar samenvloeien, doet aan de conclusies in de bestreden beslissing aangaande zijn ongeloofwaardige recente herkomst geen afbreuk. Deze kennis weegt immers niet op tegen de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in zijn kennis omtrent zijn regio van herkomst. Een en ander kan bovendien eenvoudig worden ingestudeerd.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, met uitzondering van het motief in verband met de overstromingen in zijn voorgehouden district en provincie van herkomst - dat door de Raad als overtollig wordt beschouwd -, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Nu aldus blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het district Mehtarlam, gelegen in de provincie Laghman, kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

De Raad merkt ten slotte op dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Waar verzoeker er aan de hand van rechtspraak van de Raad in ondergeschikte orde op wijst dat twijfel over recent verblijf het onderzoek ten gronde niet in de weg staat wanneer er geen twijfel over de nationaliteit is, wijst de Raad erop dat er *in casu* geen twijfel is over het recente verblijf van verzoeker, doch wel dat verzoeker niet alleen zijn recente herkomst, doch zijn herkomst *tout court* niet aannemelijk heeft gemaakt. Bovendien wordt hierbij nogmaals in herinnering gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Waar verzoeker nog wijst op de situatie van Afghanistan die terugkeren uit het Westen en die worden geconfronteerd met exclusie, discriminatie en geweld, laat hij na *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa sinds juni/juli 2015 van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen. Door dienaangaande louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene rapporten en arresten van de Raad toont verzoeker geen persoonlijke vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aan. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Door *in fine* van het verzoekschrift nog te laten gelden dat uit onderzoek blijkt dat de Nederlandse taalrol van de Raad specifiek voor beroepen in volle rechtsmacht voor niet-begeleide minderjarige vreemdelingen in 96 procent van de gevallen de beslissing van het CGVS bevestigt en in 4 procent van de gevallen de beslissing hervormt, terwijl er door de Franse taalrol van de Raad slechts in 57 procent van de gevallen bevestigd wordt, in 23 procent van de gevallen hervormd wordt en in 20 procent van de gevallen vernietigd wordt, toont verzoeker niet aan dat in zijn concrete geval een hervorming of een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het district Mehtarlam, in de provincie Laghman, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Mehtarlam, gelegen in de provincie Laghman, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pasjtoe machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN